

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 200

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 30.—Ἑξαμ. δρ. 15
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 60.— > > 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δὴ δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΔΙ' ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΑ

—Τὰ μυθιστορήματα, πού μᾶς ἀπαγορεύουν νὰ διαβάζουμε εἶνε λιγώτερο ἀκατάλληλα ἀπ' τὰ
θεατρικὰ ἔργα πού μᾶς ἀφήνουν νὰ βλέπουμε.
— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ εἶνε πολὺ πλεονάζοντα νὰ κοκκινίζης στὰ κρυφὰ παρὰ στὰ φανερά.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΙΚΩΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ποιήματα προς συμμετοχήν εις τὸν διαγωνισμόν συνθέσασ ἐβλήθησαν πρὸς τὴν Σχολὴν, ἔλαβα ἐν συνόλῳ ὑπὲρ τὰ 150. Ἐκ τούτων τὰ περισσότερα ἀπεκρίθησαν ὡς μὴ συμμορφούμενα πρὸς τοὺς ὁρους καὶ ἔπειτα κρινόμενα εἰς πολιτιολογίας.

Ἐν συνεισῆ, ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου μόνον τὰ 32 ποιήματα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὰς δεσποινίδας καὶ κυρίας: Β. Ἀγαπητοπούλου, Μ. Γ. Α., Ἰ. Παύλου, Ἀ. Δοῦκα, Ν. Πρωτακί, Δέσποινας Ζηροῦ, Δ. Ζηροῦ, Δ. Μπατρακτάρη, Κ. Ζ., Γ. Παλάμου, Ἰ. Γιαννίκη, Αἰκατερίνης Φοραδῆ, Ε. Δασκαλάκη, Βούλας Μασούτου, Εἰρήνης Λοιδωρικιώτου, Α. Τσαλίτη, Ἰ. Χρησίου, Μαρίας Σπύρου, Α. Κατσοροῦ, Θ. Μηλιδιώτη.

Ἐξ αὐτῶν τὰ πλεῖστα εἴνε ἐντελὸς ἀτέχνη. Τοῦτο, ὡς ἀντέλεθη, ἐφαιλεται εἰς τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ. Ὁ πόνος διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Σχολῆς, παρεκίνησε πολλοὺς καὶ πολλὰς ποῦ τὸν αἰσθητικὸν βαθμῆν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν πολλὰς σχέσεις μετ' τὴν ποιητικὴν τέχνην, νὰ μὴ στείλουν ποιήματα μετ' εἰλικρινῆς μὲν ἀσθητικῆς, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν τέχνην γραμμένα. Μποροῦν τὰ παρομοίωσά ὡς κρῆνας βῆθος πόνου, ἐντελῶς ἀσυναρτήτους ὡς καὶ κακοήγους.

Κατ' ὄρωσα ὅμως καὶ ἔξευρόμην καὶ πολλὰ ἀρετὰ ἐπιτυχημένα τὰ ὁποῖα θὰ συνηγορῶντο διὰ τὴν βραβεύουσαν.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων αὐτῶν τὸ ἀνεμφισβητήτως καλλίτερον εἶνε τὸ ποίημα τὸ ἀνήκον εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γόης Σειρήνας, δίδω ὅμως τὸν βραβεῖον (εἰς βιβλία ἀξίας 50 δρ.) εἰς τὸν ἀμέσως μετ' αὐτὸ ἐρχόμενον ποίημα, τὸ ἀνήκον εἰς τὸν κ. Λ. ε. α. ν. ὄρον Μίχην.

Τὸ 2ον βραβεῖον (βιβλία ἀξίας 25 δρ.) ἀπονέμεται εἰς τὸν ὑπὸ τὸν κ. Φ. ω. τ. ο. υ. Σ. κ. ο. ὄρον Α. σταλέν ποίημα.

Καὶ τὸ 3ον (βιβλία ἀξίας 15 δρ.) εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Μηλιδιώτη.

Τὰ 4 βραβευθέντα θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸν ἑπόμενον ἀριθμὸν.

Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες νὰ μὴ ὀρίσουν τὰ βιβλία καὶ προτιμῶν καὶ νὰ παραλάβουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ τὰ παραλάβουν.

Ἔργα πρὸς ἐγκρίσιν ἔλαβα ἐκ μέρους τῶν ἑσπεριόφωνων καὶ κυρίων Θ. Καλλιανῆ (μεγάλου), Α. Μίχα, Κική Χατάλου, Ν. Μαυρᾶ (μεσομένης) καὶ Δημοσιεύσῃ τὸ ἄλλο κ' εἴματα μ' ἐλέγεται, Σ. Σωτηρίου, Β. Ν. (ὁκίον δὲν δημοσιεύεται), Β. Ἀγαπητοπούλου, Μ. Ἰακωβίδη, Π. Βρανᾶ, Γ.Κ.Β., Β. Πλατῆ, Ἀγγελιοῦ, Χ. Κρητικῆ, Α. Μπατρακτάρη, Ν. Μανιάνη, Γ. Τσιανῆ.

Ἐξ αὐτῶν ἐγκρίνονται τ' ἀνήκοντα εἰς τοὺς κ. κ. Μ. Ἰακωβίδη, Α. Μίχαν, Γ. Κ. Β. καὶ Ἀγγερίων.

Τ' ἄλλα δὲν ἐγκρίνονται.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΡΩΜΕΝΗ

Ὁ πρῶτος ἔρωσ εἶνε, μετὰ τὴν Ἰλαρὰ καὶ τὴν Σκαρλατίνην, ἡ τελευταία ἀρρώστια ἡ προσβάλλουσα τὰ παιδιὰ καὶ ἀρχίζουσα νὰ γίνωσιν ἀνδρῶς.

Ἄν ἡ πρώτη ἐρωμένη ἀφῆνε πάντα τὰ ἀνάγκη γοητευτικῆ, καὶ σὰν τὸ ἄρωμα γὰν πολὺ ἀρχαῖον πραγματικόν, αὐτὸ συμβαίνει γιὰ, εἴπειτα ἀπ' αὐτὴν ἔρχονται ἄλλες, τῆς ὁποίας συγκρίνωμαι μετ' τὴν πρώτην. Καὶ καθὼς ἔξορετε, πάντα βροχόουμ καλλίτερον τὰ πῶ μακρὰ.

Ἔνας νεαρός μετ' τὴν πρώτην ἐρωμένην του μοῦ θυμίζει τὸν Ροβινσῶνα στὴν ἐρημὴ νῆσόν του; τὴν καλλιέργει, ἀνακαλύπτει τοὺς

θησαυροὺς τῆς, τὴν περιτρέχει καθ' ὅλην τὴν ἐπιφανείαν καὶ δὲν τὴν ἀφῆνε ἡσυχία οὔτε δευτερόλεπτον, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅπου ἡ νῆσος λέγει στὸν Ροβινσῶνα: «Ἄν δὲ μ' ἀφήνης ἡσυχία, καὶ νὰ χωροφῶ», ἢ, τὸ συνοχότερον, μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ἀρχίζει νὰ βοηθῆ στὴν καλλιέργειαν καὶ ὁ Παρασκευᾶς. Κάποιος παραδοξολόγος εἶχε γράψαι: «οἱ καλλίτεροι συγγραφεῖς εἴνε πάντα οἱ νεκροί». Ἔτσι μ' οἱ πρῶτες ἐρωμένες εἴνε οἱ καλλίτερες, γιὰ δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἔγω ὅμως λέω πὸς οἱ πρῶτες ἐρωμένες δὲν εἴνε οὔτε καλλίτερες οὔτε χειρότερες ἀπ' τῆς ἄλλης. Ἄπλως ἡ ἡλικία κατὰ τὴν ὁποίαν τῆς εἴχαμε ἦταν καλλίτερον ἀπ' τῆς ἄλλης ἡλικίας.

Τὸν παλιὸν καιρὸ ἐπὶ τῆς ἄλλης εἶχε μὴ ἐρωμένην τῶρα εἶχε μὴ φίλην. Καὶ λέει δὲ τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦν τὴν φιλίαν ἵσχυρὰ κατὰ ἄλλοτε ἢ φιλία δὲν διατηροῦν μετ' ὅσον πολλὰ μικρὰ δῶρα. καὶ κατὰ ἄλλοτε τὰ μικρὰ δῶρα δὲν ἔχουν τόσον μεγάλη. Τὶ πρόσδος ἀλλήθεια!

Ὁ νέος ποῦ εἶχε τὸ θῆρος νὰ δημολογοῦν σὲ μία γυναικα ὅτι εἶνε ἡ πρώτη του ἐρωμένη εἶχε μεγάλας ἐλπίδας ν' ἀγαπήσῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο καιρὸ εἰλικρινῶς καὶ θεομῶς ἀπ' τὴν γυναίκα αὐτή.

Μόνον μετ' τὸ στρατόνα καὶ μετ' τὸν πρῶτον ἔρωτα πῆζει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνδρός. Πόσες γυναῖκες θὰ ἀείξαν τὸν τίτλον τοῦ ἀρχαίου ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως!

Ο Κ. ΚΡΟΝΟΛΗΡΟΣ

ΠΩΣ ΕΣΚΕΠΤΟΝΤΟ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

(Τρεῖς περιεργόταται ἐπιστολαί)

Δημοσιεῖω κατορθῶν τρεῖς ἐπιστολαί τοῦ παλαιῦ ἐκ Κρήτης λογιῶν Φραγκίσκου Σκοῦρου, αἱ ὁποῖαι τῶρον διὰ τὰς ιδέας ποὺ ἀναπτύσσουν, ὅσον καὶ διὰ τὸ γλωσσικὸν ἴδιωμα εἰς ὃ εἶχον γραφῆ ἡρολογηθῆναι ἀπὸ τοῦ 1818—εἶνε πρᾶγματι περιεργόταται:

1 (Ἀνώνυμος)

Καταραμένη ἀνθήθεια εἶνε τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ἑσᾶς τὰς γυναῖκας νὰ μὴ εὐγένετα κατὰ τὸν πόδα ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδίαν σας κατοικίαν, παρὰ τωγραφισμέναις εἰς τὸ πρόσωπον, ὥστε ὅπου δὲν φαίνεσθε πλέον γυναῖκες, ἀλλ' ἔχωραφίαις καὶ ποῖος ἄς ἐρμηνεύσῃ νὰ βᾶφτε μετ' ἐκείναι τὰ μάγουλα, διὰ νὰ ἀνθίσουν ἐκεῖ τὰ ῥόδα; καὶ νὰ ἀλείφεται μετ' ὀσμύματα τὰ στήθη, διὰ νὰ φανοῦσιν καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος ὁ κρῖνοι; καὶ μετ' ὁκίον νὰ ραντίζετε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς διὰ νὰ δένετε μετ' ὑμυρίσματα δεσμὰ τὰς καρδίαις; νὰ φαρμακεύετε μετ' βραφαῖς τὰ χεῖλη διὰ νὰ γενῆ μετὰ τὰ φαρμάκια αὐτὰ πλεῖν γλυκὺ τὸ στόμα καὶ νὰ μαρτζίετε μετ' τέχνην τὸ ὄφρυδιόν διὰ νὰ λάμπη περισσότερον ἀνάμεσα εἰς ἑμεῖνα τὰ σκότῃ τὸ γάλα τῆς ὄψεως; καὶ δὲν ἐντρέπεσθε νὰ χαλάτε εἶνα τὴν εὐμορφὴν ἐκείνην ἐκόναν, ὅπου ὁ ἀνθρωποκλάστης Θεὸς σᾶς ἐτύπωσε εἰς τὸ πρόσωπον; δὲν φοβεῖσθε νὰ μὴ σᾶς εἰπῆ ἐν ὄρα κρῖνος, οὐκ οἶδα ὑμᾶς; (Ματθ. κεφ. κε') δὲν σᾶς γνορίζω διὰ πλάσματα ἐδικὰ μου, ἐπειδήθερ καὶ μετ' ὅσαις μαγαρίσαις ἐσθίσατε ὀλότατα τὴν μορφὴν, ὅπου καθ' ὁμοίωσιν ἐδίκην μου σᾶς ἐγάρισα; βέβαια ἡ στολή ὅλη τῆς γυναικὸς ἐξορεσε νὰ μὴ ἦτον ἄλλη κατὰ ἡ ἀρετὴν καὶ ἡ ὄλη τῆς εὐμορφῆς καὶ ὅλη οὕτως παρθετικῆ. Ἐξορεσε νὰ μὴ κρατῆ καὶ κατὰ ἄλλον καθέστην εἰς τὰς χεῖρας ἀπὸ τὴν σωτηρίων πλεονύαν, νὰ στολίζῃ μόνον τὴν ἰδίαν τῆς ψυχῆς ἰδέαν, ὡς τιμωτάτη μου κυρία, πὸς τὸ μορμὶ αὐτῆ, ὅπου τῶρα καλοπεύετε εἰνε φῶσι φθαρτὸν καὶ γλήγορα θέλει πέσῃ εἰς ἕνα τάφον βρώδης σκολημῶν. Ὅθεν δὲν εἶνε ἀξίον νὰ τὸ πλύνης καθ' ὄραν

μετ' ἀνομοιοσύμην νερά, διὰ νὰ μυρίσῃ, ἀμ' ἐμὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας διὰ νὰ ἀγάσῃ εἰσαι φρόνην, ὅθεν ἐλίξω πὸς θέλει καταφρονέσῃ εἰς τὸ λοιπὸν κατὰ στολήν τοῦ κορμίου καὶ θέλει ἀγαπήσῃ μόνον ἐκείνην τῆς ψυχῆς καὶ σὲ ἀσπάζομαι.

2 Πρὸς τὸν εὐλαβέστατον Ν.

Ὅποιος μετ' τὸ πνευματικὸν ὄμμα τῆς διανοίας βλέπει συγὰ τὸν ἰδίον του τάφον δὲν φοβεῖται κατὰ τὰς ἐπιβουλάς τῆς σαρκὸς; ἀ, ὅποιος θέλει πολλὰς καὶ φαρμακαρεῖς τὰς σαῖτας ὁ ἔρωτας, διότι εἰς τὴν ἐντάφιον ταύτην πᾶσαν ὄλαις συντριβονται; δὲν εἶχε, τίποτε οὐκ ἐμ, ἐυλαβέστατά μου, ἡ φαρμακοποιία ὅλη τοῦ ὄργανοῦ ἰατρίας πλεον ὁσπῆριον διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σαρκικοῦ πάθους, ὅσον εἶνε ὀλίγη σκόνῃ τοῦ τάφου εἰς δύο γυνὰ καὶ ἄσφακα κόκκαλα. Ἡ μελέτη καὶ ὁ λογισμὸς τοῦ θανάτου εἶνε τὸ σῶμα ὅπου ὄχι μόνον φυλάττει μακρὰν ἀπὸ τὴν φθορὸν τῆς σαρκὸς ἀπὸ τὰς ψυχᾶς, ἀλλ' καὶ τὰς σαρκίμας διὰ τὴν καθήρεσιν ἀμαρτίας μετ' ἑαυτοῦσιν ὅσον εἶνε καὶ ἐναρετον ὡς ἀναστένη; ἐνθυμῶμαι λοιπὸν ὡς κάμνη, ὡς ἰερά νεαλή, ὅσον δύνασιν συγχύεται τὸ κοινὸν τοῦτο χρέος καὶ τὴν κοινήν ταύτην καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διὰ τὴν ὅτι θέλει πτόση τὰς τρωπαῖς ὄλαις τῆς σαρκὸς; αἱ ἀγαθῆ μόνον ἐκείνας τῆς ψυχῆς καὶ ὑπογράφωμαι.

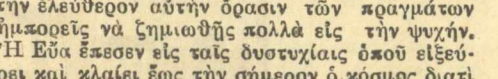
3 Πρὸς τὸν εὐγενῆ νέον Ν. εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν

Ἦθελα νὰ ἦσουν ὅταν περιπατεῖς πλεον ἀσφρον καὶ τακτικὸς εἰς τὰ ὄμματα καὶ νὰ μὴν τα στρέφωσ εἰς εἰκόλα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διὰτι μετ' τὴν ἐλευθέρων αὐτὴν ὄραν τῶν πραγμάτων ἡμωρεῖς νὰ ζημιωθῆς πολλὰ εἰς τὴν ψυχὴν. Ἡ εἶνα ἐσσοῦν εἰς τὰς δυστυχίας ὅπου εἰσεύρηται καὶ κλαίει ἔως τὴν σήμερον ὁ κόσμος διὰ τὴν ἠθάλωσ νὰ στρέφῃ συχνὰ εἰς τὸ δένδρον, ὅπου εἶχε ἐντολήν νὰ μὴ ἐγγίξῃ. Καὶ ὁ Δαυὶδ ἐφάρνη ὄχι μόνον μονῶς ἀλλὰ καὶ μακρῶν, διὰτι δὲν ἠθέλησε καὶ ἐκείνος νὰ τὰ χαλινώσῃ, ἀλλὰ τὰ ἀφῆκεν ἐλεύθερα νὰ ἰδοῦν ἕνα γύναιον ὅπου ἔλοῦτο καὶ ὅπου ἔρριπε καὶ μέσα ἀπὸ τὰ ὕδατα τὰς φλόγας τοῦ ἔρωτος. Ἡ γυναῖκες, ὡς φίλε, εἶνε τὰ ἀγχιότερα τοῦ διαβόλου καὶ ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ τὰς βλέπῃ κέφει εἰς ὄλο τὸ ὕστερον εἰς τὰς παγίδαις τοῦ διαβόλου καὶ ἀρχαίου ὄψεως. Δὲν εἶνε πράγμα ὅπου νὰ ἐμαλῆν εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ ὄμματα, ὡσὸν ἡ σκινθῆρες τῆς ἀγάπης, ἡ ὁσολας ἀπέκει κατεβαίνουσαι εἰς τὰ σπλάγγνα φλογίζουσιν ὄλον τὸν τρισάθλιον ἀνθρωπον. Ἐνθυμῶμαι τὴν κοινήν παρομιλίαν «ἐκ τοῦ ὄραν τὸ ἔραν» καὶ ὑπογράφωμαι.

Φ. Σκοῦρος

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν: ROMÉO

ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΜΟΥ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Ποῖα διαφορὰ ἡλικίας πρέπει νὰ ὑπάρξῃ μετὰ τὸν οὐδῶνον καὶ τῆς οὐδῶνης; —Ἐκα χρόνια, οὕτως ὥστε ἡ γυναίκα νὰ γινῶνθ τὸν ἑαυτὸ τῆς μικρὸν ἀπέναντι τοῦ οὐδῶνον καὶ νὰ εὐχαριστῆται δεχομένη τὴν προστασίαν του.

—Προσθέσατε δέκα ἔτη εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ οὐδῶνον διαδοῦσα τὸ σύνολον εἰς τὸ ἦμουν καὶ τὸ ἦμουν θὰ σᾶς εἰπῆ ποῖαν ἡλικίαν πρέπει νὰ ἔξῃ ἡ οὐδῶνος.

—Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ὑπάρξῃ ὄσο τὸ δυνατὸν μεγαλειότερα διαφορὰ ἡλικίας μετὰ τὸν οὐδῶνον, διὰ νὰ ἔξῃ ὁ ἄνας ὅτι λείπει εἰς τὸν ἄλλον.

—Ἐκα ἔτη εἰν ἡ οὐδῶνος εἶνε δεκαεὶ ἔτων, ἐννεὰ ἂν εἶνε δεκαοκτὼ, ὀκτώ ἂν εἶνε εἰκοσι, ἐπτα ἂν εἶνε τριάντα καὶ ἔξ εἰν ἄνω τῶν τριανταεπτα.

(Ἄπὸ τὸ λευκωμά μου) ΝΟΡΑ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΘΕΟΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Η ΨΙΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Μυστικὸν ἄθρησκον ὑποθέσασ γραμμὴν ἀπὸ Ἄθρησκον ἀριστοκράτην ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον L. RILA καὶ ἐκδοθῆν ἐγγάτω στο Παρίσι, ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ

ΕΞΕΔΩΘΗ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

ΕΞΕΔΩΘΗ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

(Συνέχεια 10η)

—Τὴν ἀδελφῆ σας; εἶνε ἡ Κούλα τῆς ὁσολας τὸ ἐνδιαφέρον ἐμε' γάλονε ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμῆ.

—Ναί, πὸς τῶν μῆων ἐγάρισε τὸν πατέρα μας. Ἄκριβῶς τότε ἀρχίζα ἐγὼ νὰ ἐργάζομαι σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖον ποῦ σᾶς εἶπα. Ἡ ἀδελφῆ μου ὅμως, ἕνα χρόνον μικρότερον μου, δὲν εἶχε ἐργασθῆ ποτὲ. Συμπτωσικὸς λοιπὸν νὰ τὴν συναρτήσῃ ἡ κυρία Πηνελόπη σὸ Ζακπειο μὴ μέρα καὶ ἡ ἀδελφῆ ἐξορεσε νὰ μετ' ἐναρτήσῃ σὸ γραφεῖον. Ἐγώ ὄχι τῶρα μ' ἐπειδὴ ἐξορεσάμε μετ' ὁκλήσιν στενοχώρια σὸ ἐξοδοχέιο, γιὰ τὸ μισθὸς ἦταν μικρός, ἡ κυρία Πηνελόπη τὴν ἐπέθερ ἐδῶ σὸ σπῆτι τῆς ὄσο ποῦ νὰ τῆς εὐρη μὴ θέσι.

—Μία θέσι; καὶ ποῦ; ῥώτησε ἡ Κούλα.

—Ὁ μακριὰ! πολὺ μακριὰ! ἀκοκρίθησε ὁ νέος. Στὴν Ἀμερικῆ. Στὴν Ἀμερικῆ!

—Ναί, ἀλλὰ μὴ καλὴ θέσι! ἐκρόσθησε ὁ Ἄνδρας Δ... γιὰτι εἶται λεγόναν ὁ νέος. Κερδίζει φαίνεται πολλὰ ἐκεῖ καὶ τῆς περιουσίαν μάλιστα. Πρὸ τίνος μοῦσταιε μετ' τῆς κυρίας Πηνελόπης 25 δολαρία. Ἐννοεῖτε ὅτι τῆς τὰ ἐκείσερα μῆσος ἡ μάλλον ἀνεύσεσιν στὴν κυρία Πηνελόπη τὰ τῆς τὰ ἐκείσερα, γιὰτι, φαντασθῆτε, ἡ τῆς τὸ θέλησ ν' ἀλλάξῃ ἡ ἀδελφῆ μου δύο φορὰς διευθύνου καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔλαβον ἀπ' εὐθείας γράματά τῆς οὔτε μῆσος μᾶλλον ὡρᾶς νὰ τῆς γράψω ἀπ' εὐθείας, παρὰ μόνον διὰ μέσου τῆς κυρίας Πηνελόπης. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τῶρα εἶχε ῥεῖς βδομάδας νὰ λάβω εὐθείας τῆς, ἐρχόμενον νὰ ἰδῶ τὴν κυρία Πηνελόπη μῆσος εἶχε κανένα νᾶστερο νὰ μοῦ πῆ...

Διεκόνῃ γιὰτι ἀκούσθηκε ἕνα κλειδὶ νὰ τρίζῃ στὴν κλειδαριά. Ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ ἐφάνηκε ἡ κυρία Πηνελόπη.

Στὸ ἀντίκρουμα τοῦ Ἄνδρα Δ., ἡ γριὰ καὶ ἡ κυρία ἐκτῆς ἕνα μορφοσὸν δυσαρρεσκίαι καὶ τὰ παχεῖα φρύδια τῆς ἐμαρτέυθησαν. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀλλὰγῃ τῆς φαινοσμορίας ἦταν ὄσο γλήγορα ὥστε οὔτε ἡ Κούλα οὔτε ὁ νέος τὴν ἀντέλεθησαν. Ἡ κυρία Πηνελόπη ἀνέκθησε ἀμέσως τὴν ψυχραμία τῆς καὶ ἐφῶναξε μετ' τὸ πῶ ἀξιαγάπητο ὕφος τοῦ κόσμου.

—Ὁ! ὦ! ὁ κύριος Ἄνδρας! Πῶς εἶχε ἡ ὑγεία, φίλε μου; .. τί νέα; ..

—Ἐυχαριστῶ, ματῆ... ἀλλὰ νέα ἀπὸ μένα περιμένετε; Ἄκριβῶς ἔλαβον ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ πῆτε σείς κανένα νέο γιὰ τὴν Κούλα.

—Ὁ! ἔκαμε ἡ κυρία Πηνελόπη. Ἀκατολογῶ τῆς ἀνησυχίας σας καὶ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀρετὰ ἀνήγορη. Ἀπορῶ τί κάνει ἐκεῖ κατὸ σπῆν Ἀμερικῆ. Γιὰτι δὲ γράφει; Ἐγὼ ἕνα μῆνα νὰ λάβω γράμμα τῆς.

Μία σιὰ ἀπῶθησε σὸ πρόσωπον τοῦ Ἄνδρα. Φαίνεται πὸς ὁ ἀγαποῦσ πολλὴ τὴν ἀδελφῆ του, γιὰτι ἡ στενοχώρια του ἦταν φανερῆ.

—Φάνει νὰ μὴν εἶνε ἀρρωσθ, εἶπε. Ἐχει γούστο νὰ τῆς συνᾶρη τίποτε δυσάρεστον;

—Ἄς ἐλπίσωμε ὅτι δὲν τῆς συνᾶρη τίποτε, ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ κυρία Πηνελόπη. Μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση καὶ γράμματα καθυστεροῦν τρομερὰ. Ἄλλως τε ἐν περᾶσῃ μὴ βδομάδα ἀκόμα χωρὶς νὰ λάβω εἰδησῶ, ἀπὸ τηλεγραφοσ...

Ἐσῶσθε. Τὸ ὄνομα ἡ ἄνθρωπος ποῦ χωρὶς ἄλλο ἐκρόκειτο νὰ πορφερῇ, ἐμειναν ἀγνοῦσαι. Ὁ Ἄνδρας ἐκρίμενε αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ αὐτὴ τὴν ἀνθρώπον καὶ δὲν ἀργῆσε νὰ πῆ.

—Μά, κυρία, ὁδοτε μου τὴν τελευταία τῆς διευθύνου καὶ θὰ τῆς τηλεγραφοσ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

—Μὰ δὲν τὴν ἔξωσ τὴν τελευταία τῆς διευθύνου! ἀπήνησε ἡ κυρία Πηνελόπη. Δὲ θυμάσε πὸς σὸ γράμμα ποῦ σᾶς εἶδεα ἔλαγε ὅτι θ' ἀλλάξῃ διαμονή, γιὰτι ἡ ἐταιρεία στὴν ὁποῖαν ἐργάζεται ἴδρως ἕνα καινούριον ὑποκατάσταμα.

—Μάλιστα, ἀλλὰ μὴ φαίνεται πὸς μποροῦμε καλλίστε νὰ γράψωμε στὴν νεωκτῆ ἔδρα τῆς ἐταιρείας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φουκᾷ θὰ τῆς τὸ στελεθον. Ὅμως εἰσεῖς ποτὲ δὲν μοῦ εἶπατε καὶ εἶνε αὐτὴ ἡ ἐταιρεία... Πέστε μου.

Καὶ ἐβγαλε ἀπ' τὴν στέπῃ του ἕνα σημειωματῆριο καὶ ἕνα μολύβι γιὰ νὰ κρατῆσῃ σημεῖωσαι.

Ἡ Κούλα ἀκούσε αὐτὴ τὴν συνομιλία καὶ τῆς ἐκροενοῦσε κακὴ ἐντύπωσι. Παρετήρησε τὴν κυρία Πηνελόπη καὶ τῆς ἐφαινόταν πὸς ἀνακαλύπτει κατὰ τὸ ψυτικὸ σὸ πρόσωπο τῆς, στὴν στάσι τῆς, στὰ λόγια τῆς, κατὰ ποῦ ἠθέλε νὰ κρύψῃ καὶ εὐρισκόταν σὲ δύσκολη θέσι, γιὰτι δὲν ἔξερε πὸς νὰ τὸ κρύψῃ. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἦταν πράγματι πολὺ παραξένῃ αὐτὴ ἡ ἐλλειψῆς ἐπιστολῶν καὶ διευθύνσεως ἐνὸς μικροῦ κοριτικοῦ ἐργαζομένου στὴν Ἀμερικῆ. Γιὰτι, ἐκὶ πᾶσος, μετὰ τῆς Παλαιᾶς Ἡπειροῦ καὶ τῆς νέας δὲν ὑπάρχει πλέον παρά ἴσχυον ἡμερῶν ἀπόστασις χάρις εἰς τὰς πρόσδοτος τῆς ναυτιλίας. Καὶ ἡ Κούλα παραξενεμένη ἀκούσε μετ' προσοχῆ μεγάλη.

—Τὴν ἐταιρεία; εἶπε ἡ κυρία Πηνελόπη. Μὰ εἶνε ἀπλοῦστατο... νὰ σὸ πῶ... στάσου... Ἐἶνε ἕνα ὄνομα μεσομένη... Αὐτὰ τὰ ἐγγλέζικα ὄνοματὰ δὲ μωρὸ ποτὲ μου νὰ τὰ συγκρατῆσῃ σὸ μυαλό... Περιμένετε μὴ στιγμῆ νὰ πᾶω γιὰ δῶ...

Καὶ κέρασε σὸ δωματίο τῆς. Τὴν ἀκούσαν ν' ἀνοίγῃ διάφορα συρτᾶρια, νὰ ἐξοφλίζῃ χαρτᾶ καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ποῦ διήρκεσε δέκα λεπτά τῆς ὄρας, ὁ Ἄνδρας καὶ ἡ Κούλα ἀλλήλοσυνετίθησαν. Ἡ ἀνσυχία τοῦ νέου καὶ οἱ ἀόριστοι ἐκπέσεις τῆς κόρης μετεδῶθησαν ἀπὸ τὴν μὴ ψυχὴ στὴν ἄλλη. Ἡ Κούλα καὶ ὁ Ἄνδρας ἀντήλασαν βλέμματα συμπαθείας. Γιὰτι,

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΠΑΣΜΟΣ

Μία τή μεγάλη τραπέζια του ξενοδοχείου έμπαιναν όργα οι ένοικοι και καθόσαντε στις θέσας των. Στις λουτροπόδες την ώρα αυτή είναι ή μεγαλύτερη διασκόπηση. Περιμένουν το γούμι για να ίδούν αυτούς που ήρθαν την ήμέρα. Λοιπόν εκείνο τό βράδυ, όπως όλες τις βραδιές, περιμέναμε να μπουίν άγνωστες φουογγιές. Δέν μνήμαν παρά δύο πάρα πολύ άγνωστοι, ένας άνδρας και μία γυναίκα. πατέρας και κόρη. Αμέσως μου προσέθησαν την έντύπωση ήρώων του Έντγας Μοε. Και όμως άπάντω τους είχαν κάποια χάση, κάποια συμπληθητική έκφραση κώμου. Μου φάνηκαν σαν θύματα της Μοίρας. Ο άνδρας ήταν πολύ ψηλός, ξερακιανός, λίγο καμμούρης με τά μαλλια πολύ λευκά για τή φυσιογνωμία του τή νεανική ηλικία.

Η κόρη ήλικίας 24—25 ετών ήταν κοντή, πάρα πολύ άδύνατη και πάρα πολύ όχαρά, με τό ύψος άφηρημένο. Έτραγε με τόση βραδύτητα σαν να μη μπορούσε να κουνήσει τα χέρια της. Βέβαια αυτή έρχότανε για μάκνια. Καθόσαντε άπάνταί μου από την άλλη μεριά του τραπέζιου και παρατήρησα άμέσως πός ο πατέρας έκανε μία νευρική κίνηση του χειριού πάρα πολύ παράξενη. Κάθε φορά που ήθελε ν' άπλόσει τό χέρι του να πάρη κάτι τί, πριν έγγίση έτι ζητούσε, έκανε μία γοργή χειρονομία σαν τρελλό ζώο. Σά λιγάκι ή κίνηση αυτή μ' έκούρασε τόσο όστε γύρωσά τό κεφάλι να μη τόν βλέπω. Παρατήρησα έπίσης πός ή κόρη ένώ έτραγε φοροσές γάντι στο χέρι της τή άποστερό. Έβριετ' άκ' τό φαγητό πής να κάμω ένα γύρο στο πάγκο.

Σέ λίγο παρατήρησα νάρκωσαντε πός τό μέρος μου όργα ο πατέρας κ' ή κόρη. Κι' ο πατέρας μ' έρώτησε: — Συγχωρήστε με κύριε για τήν άδιακρισία μου. Άν μπορούσατε να μās δείξετε ένα δρόμο για περίκατο ήσυχο; Προσφέρθηκα να τους οδηγήσω στην κοιλάδα που τρέχει τό μικρός ποταμός. Έδέχθησαν. Έμίλησαμε φυσικά για τήν Ιαματική έπίδραση των λουτρών.

—Ω, έλεγε, ή κόρη μου έχει μία παράξενη άρρώστια, την όποιαν δέν μπορείν να καθορίσουν οι γιατροί. Υποφέρει από κάτι νευρικόπτητες άκατανόητες. Πότε νομίζουν πός υποφέρει άκ' την καρδιά της, πότε τό στήσι της. Τώρα λουοθήνεται τό στομάχι, γι' αυτό ήθεμα έδω. Έγώ όμως θαρρώ πός περισσότερο είναι νεύρα. Θυμήθηκα τή γρήγορη νευρική κίνηση του χειριού του και τόν ρώτησα: —Μά δέν είναι κληρονομικό; Και σεις δέν έχετε τά νεύρα λίγο άρρωστα; —Έγώ; ... Όχι. Τά νεύρα μου είναι πολύ ήσυχα.

Σάπως λίγο και κατόπιν ξαναείπε: —Α,θά λέτε για τή σεσαμωδική κίνηση του χειριού μου. Αυτό τό έπαθα από κάποια φοιητή συγκίνηση. Συλλογισθήτε πός ή κόρη μου άτι τή έπαρη ζωντανή. Ίδου ή περιπέτεια: Α' Τουλιάτα έδώ και κάμποσο καιρό ύποφερα από σοβαρά καρδιακά συμπτώματα. Έφραταζόμθα μία όργανική πάθηση κι' έπροσέχονε εις όλα. Μία μέρα τήν βροχία άνοισθήτη μέσ' τόν κήπο. Ο γιατρος έπισκοπήσας τό θάνατό της. Άργούκησα κοντά της μία μέρα και δύο νύχτες. Τήν έβραλο μόνος μου μέσα στο φρέτρο και ήολοούθησα στο νεκροταφείο όπου τή θάψαμε στον οικογενειακό μας τάφο. Θάλησα να ταφή με τά στολιδία της, τά βραχιόλια της, τά κολλίε της, τά δαχτυλιδία της, όλα τά δώρα της που είχε από μένα και με τήν πρώτη της τουαλέτα του χορού. Συλλογισθήτε πού ήταν ή ψυχική μου κατάσταση. Δέν είχα κινένα στον κόσμο έκτός άκ' αυτή. Η γυναίκα μου ειπε πολύ καιρό πεθαμένη. Έξαναγύρισα σπύλι οχεδόν τρελλός.

Ο γέρος καμαριόσης μου, ο Πρόσπερος, που μ' έβοήθησε να βάλω τήν Τουλιάτα μέσα στην κάσπα της και να τή στολιόσω με τόν τελευταίο της ύπνο, ήρθε στην μάσρα μου και ρώτησε: «Θέλει ο κύριος να πάρη τίποτα;» Έκίμα όχι με τό κεφάλι. Αυτός ξαναείπε: «Ο κύριος δέν έχει δικη.Θά άρωστήση ο κύριος.Θέλει τότε ο κύριος να τόν βάλω στο κρεβάτι του;» —«Όχι,άφωσμως»επιθύρησα και έφυγα.Πώς έφραγαν οι όρες δέν καταλάβαινα.Ω,τί νύχτα! Έκανε κρύο. Μες' τή μεγάλη θερμάστρα ή φωτιά είχε οβόσει και ο άέρας χυπόδος τό παράθυρο σαν μνήμη θανάτου. Έαφνικά τό μεγάλο κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε. Ο ήχος δυνατός και βαρύς άντηχησε μέσ' τήν άδεια έπαυλι σαν σε νεκροταφείο. Η-

ταν δύο άκ' τά μεσάνυχτα, πούος μπορούσε νάρχεται τέτοια ώρα; Και άπότομα τό κουδούνι έξαγυτήρησε δύο φορές. Οι ύπηρέτες άσφαλώς δέ θάχαν στο νό τους να σηκωθούν. Πήρα ένα κερι και κατέβηκα. Θάλησα να ρωτήσω πούος είναι άλλα έννοιασά ντροπή για τήν άδυναμία μου αυτή και τράβηξα τό χοντρό σύρτη. Η καρδιά μου χτυπούσε. Άνοιξα γρήγορα τήν πόρτα και είδα στη οικία ένα λευκό σχήμα, κάτι σαν φάντασμα. Τρομαγμένος όπισθοχώρησα ψιθυρίζοντας: —Πούος... πούος είστε; —Μιά φωνή έμπαίνε: —«Έγώ είμαι, πατέρα μου.

—Νόμισα πός είχα τρελλάθη κ' έπεσα ανάσκελα μπροστά στο φάντασμα αυτό που έμπαινε.Κούνησα τό χέρι σαν για να τήν πιάσω κ' έκαμα αυτή τή χειρονομία που είδατε πός δάλλου, και ή όποια δέ μ' άφήκε ποτέ πιά. —Τό φάντασμα ξαναείπε: —Μή φοβάσαι, μπαμπά. Δέν ήμουνα πεθαμένη. Θάλησαν να μου κλέψουν τά δαχτυλιδία μου και μου έδωσαν ένα δάχτυλο» τό αίμα άρχισε να τρέχει και αυτό μ' άνάστησε.

Κύτταξα και πραγματικώς ήταν γεμάτη αίμα. Έπεσα στα γόνατα, κινιμένος στα κλάμματα με άναρκαλλήτα, άγκυραχώντας. —Κατόπιν άμα συνήλθα, τήν άνέβασα άπάνω στην κάμαρα μου, κι' έχτύπησα τό κουδούνι για νάρρη ο Πρόσπερος.

Ο καμαριόσης έμπήκε μέσα, κύτταξε τήν κόρη μου μένα σκοπού φρίκης και ύστερα έπεσε νεκρός. Ήταν αυτός που είχε άνοίξει τό μνήμα, αυτός που είχε άκρωτηριάσει τό παιδί μου και ύστερα τό έγκατέλειψε. Δέν έφρόντισε να έξυλιέψη τά ίχνη κλοπής, γιατί με τήν έμπιστοσύνη που του είχα δέν θά μπορούσα να τόν ένοπιωσώ.

Τό σκοτάδι μās είχε σκεπάση και κοντά στο παράθυρο σαν άστρα, μ' έκυρίευσε ένας φόβος μυστηριώδης. Δέν βρήκα τίποτα ν' άπαντήσω κ' έψιθύρησα:

—Τι φρικτό... —Υστερ' από ένα λεπτό πρόσθεσα: —Μου φαίνεται πός κάνη κρύο, μπορούμε νά γυρίσωμε. Και ξαναγύρισαμε στο ξενοδοχείο. Μετάφρασι: Αρσινόης Ταμπσκοπούλου.

ΣΤ' ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Έτσι όποιος πάντα σιάνασσο θυμάται σινδιαβαίνεις κι' έτσι όποιος πάντα τήν ψυχή τυλίγουνε τά ρόδα, Ζάννα, θλιμένη πού σκέπς στη οικία μου ύπναινης και κάποιον άγνωστοποταμό που άκούωσες τήν ώρα.

Πέφτουν τά φύλλα! Άγέλαση στο θεϊκό γιοστάσι σε κάποιαν όχη που σπολαειαν ένα όρατο θόβλο στέκομαι κι' άφρονκάζομαι τάς όποις μίρη παρόση να τού σκορπίσω τά δέντρα κι' άπάντω του να γέρω, δέν τούς γινυαίνω τούς καϊμούς, δέ με δειλιάζει ή έννοια και τή γαρά δέν προσκαλώ κοντά μου να γινετήση, κάποινα γυνάικα ταπεινά που γινέουν ζωομασμένα κι' ένα άστεράκι μακρινό θαρήν να με φιλήση.

Ω Ζάννα,πάρη άθόλοτα τά δάκρυα μου θά τρέξουν στη νεά ζωή ή λυσιόμο της χρεωνής χαράς σου. Βρέξει,χλωμάς,οι στοχασμοίάχόταγαποστειότεκνον σκείνο τάγριο άπόβραδο που στάθηκα μπροστά σου Κυμαροσσία Δομνίκη Ζαδέ

ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ...

Πατέρα μου, τό σπύτι μας θλιμένο τόρα γέρονι κινάστανέζει ράδιμα στη σκότη της νυχτός, στις στοιχειομένες πόρτες του σπιτιές ός ξαναφάνεαι κι' ό πόθος του: πού γρήγορος να σούμαι ό γυρισμός.

...Απόκοσμος, άμύλητος στο νεκρικό κρεβάτι με τό βουβό παράπονο στα χείλη σου τά όργα, φανόσουν οά νάγνάντες τήν ώρα κείνη και: έμας που όρμα άήρηες στη μαυρή συμφορά...

Και τό γλομό του πρόσωπο, που άγνά τό φός του τό φούτς όρχοκίτωνα στο μάγο δειλιό ήλιου που φάνηκε οά νάπαινε τά ρόδα του Άπριλίου, θεία μίαν αήλη άλόφορη—τό φός τό άληθινό.

Τόν τάφο σου στολιόσω με άνθα μρωσμένα που πούσαν τά δάκρυα με χωρίς φωνή καμιά, κι' ο κάπρος σου βαρύνόμης έστρήσης για όνα που τόσο όωρα σ' έλκινε στη κρύα τον άγκαλιά. Πατέρα, βόηθα τ' άφρανά, μās πούκνε ο χερμώνας, στο παγομένο μνήμα σου, σαν τί πιά καρτερείς; Βογγάει ο άέρας θλιβερά, μονογυρίζει ο Έλαιώνας, πατέρα, έλα στο σπύτι σου να μās γινυασαστής. Αθήνα Φώτης Αντρωρός

Η ΥΠΕΡΤΑΘΗ ΘΥΣΙΑ

Εις τό φύλλον της έρχομένης εβδομάδος

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΛΑΜΙΑ Ο Ο άντρωμένος—άκου—ποταμός μία μέρα στη χαριτωμένη Καλαμία μιλάει: «Όποτε να στρίψω, σε θωρο δώ πέρα στο δικό μου πλάι.

Και όταν ξεναρωόω σε άγκαλιά γαλάζια τάστρα από κεί πάνω, τάνθη από δώ χάμου, γέρινε κι' άγναντεύεις με καμμούς και νάξια τάγκαλιόσματά μου.

Κι' όταν όργισμένος χύνομαι στο δρόμο και χαλάω, συντρίβω κόσμο, σαν τό χάρο, καρτερείς άθήνα, στέκεις δίχως τρόμο, να σε συνεάρω.

Άλλά κι' αν σε τρώη τάγριομανητό μου πάντα στο πλευρό μου ζής άναστημένη, άπό με τί έλπίσεις; Πάντα στο πλευρό μου μνήμα σε προσμένει!»

Κι' άποκρίθη εκείνη γέρνοντας έπάνω στα πρσινομένα πόδια του θλιμένου: «Δέ μπορώ να ζήσω, μήτε να πεθάνω μακρυά από όνα!» Κοστές ΠΑΛΑΜΑΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΘΟΣ Του Γκαίτς

Όποιος γνωρίζει τί είναι πόθος αυτός μαντεύει τί είναι πόθος, μόνος έδώ και χωρισμένος, άκ' όλες της χαρές που ξέρω.

Κάποιος—άλλοίμονο σε μένα!— που μ' άγαπά μ' άγνωρίζει, ειπε μακρυά μου, κι' έχει πέρα πάντα τό βλέμμα μου γυρίζει.

Τι ζάλη τώρα και τί λαύρα κλειώ μες στα στήθη έγώ τό ξέρω κι' όποιος γνωρίζει τί ειπε πόθος αυτός γνωρίζει τί ύποφέρω, Μετάφρασις Μ. Μαλακάση

ΜΙΚΡΑ ΠΟΥΔΙΑ

Σάν τά μικρά κι' άνήξερα πουλιά όπου δέν φεύγουν, δέν πετούν άκόμα, και μία στιγμή δελά ξεφτερουρίζου κι' εύθής τρυπώνουν πάλι στη φωλιά, έτσι τά λόγια μοιγρόχονται στο στόμα και πάλι πίσω στην καρδιά γυρίζουν άγάπης λόγια άνήξερα πουλιά.

Μήν καρτερές σαν γρύνοι άκ' τή φωλιά με έβρεγγα και δίχτυα να τά πιάσης, ίσως ή τύχη τότε δέν στα φέρει, πετούν τό λόγια φεύγουν τό πουλιά, έλα αν δέ θέλεις τώρα να τά χάσης άκλωσ' έδώ τ' άγαπημένο χέρι και πάρετα μαζί με τή φωλιά. Αλεξάνδρα Χρηστομάνου

ΨΕΥΤΙΚΟ ΓΕΛΙΟ

Μές' τήν καρδιά μου ή λύπη βασιλεύει, δάκρυ άκ' το μάτι μου κυλάει θολό, ή πίκρα με τόν πόνο μου παλεύει, κι' έγώ, δίχως συναίσθηση γελά.

Στό γέλιο μέσα κρύβω τήν πικρία, που μου ποτίζει χρόνια τήν ψυχή, κρύβω πίσω άκ' τό γέλιο τή σαπύλο, που σιγοτρώνει τήν άσχη ζωή.

Νά ζήσω κι' έγώ θέλω ευτυχισμένη, να παίζω, σαν τούς άλλους να χαρώ, μά έλα που τό γέλιο μου άνεβαίνει φαρμακωμένο πάντα και πικρό!

Με βλέπουν που γελά και με ζηλεύουν, θαρρούν πός ή καρδιά μου κλεί γιορτή, του γέλιου μου τό ψέμμα δέν μαντεύουν, γιατί άληθινά γελούν αυτοί. Αθήνα. Λις Ψεύτικο Γέλιο

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Με τής αγής τό ροδοχάραμα προβάλλαν τά τραγούδια σαν άνθη εσθιαδικά. Τά πηρα τά γλυκόλαλα πουλιά και τάψαλλαν σε δάση άγεροφιλητα, σε γελαστά και λικνερά άπόμακρη λαγκάδια.

Κι' όταν έσορούσες κι' άπλόθησαν εις νύχτας τά μαργάρια έσφυξίσαν σαν τά ρόδα. Τή θανά τους ό γκωήνης θλιβά θρηνητέ και τό χλωμό φεγγάρι τή πένθημή τους συνοδεία πάργοδιαβαίνε δλόγιμο φωτίζει. Αθήνα Γιάννης Γκοβάτος

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ...

(Είκοσι αισθηματικά γράμματα)

Καλυψώ Μ' έρωτάς εις τό τελευταίον σου γράμμα: τί εις άνταπόδωσιν της άγάπης έγός αγνού κοριτσιού έχει να προσφέρη ένας νέος εκ των σημερινών, τών άνερωτων οηλάδη και ύλιστών και άκαταλλήλων πός ύψηλά αισθηματά;

Προτού σου άπαντήσω, θέλω να σου επαναλάβω τήν δήλωσιν ότι καμμίαν δέν αισθάνομαι ύποχρωσιν να άγαλάβω τήν ύπερόσπιν των σημερινών νέων. Άπό τό σημείο όμως αυτού μέχρι τού να τούς παραδεχθώ όλους άναισθητους και άκάρδους ύπάρχει μεγάλη άπόσταση.

Γι' αυτό θά προσπαθήσω ν' άνασκηνώσω λίγο τās γνώφας σου, αί όποιαι έξακολουθούν να εινε ύπερβολικαι.

Και λοιπόν. Τί έχει να προσφέρη ένας νέος; «Δέν έκροκίνοτο περί έμου, θά σου άπαντήσω: Έχω κι' έγω να προσφέρω κάτι. Άν αυτό δέν εινη ή άγάπη μου, πάντως θά εινη ή συμπάθεια μου, ή τρυφερότης μου, τό ελκικινές μου ένδιαφέρον, αί περιποιήσεις μου, ή άφοσίωός μου, έν συντομία πάν ότι, μού εινε δυνατό—και σε βεβαίω τό εις άνάλογο περιστασίος ούδένος φειδωμία. Κι' αν αυτά δέν έχουν έπαρκή άξία παρά μόνον γιά όρισμένους γυναικας, πάντως άπό όσες δέν εινε τέτοιες, δέν ζητώ τίποτε τό όποιον να μη μπορώ να άναπαύσω, δέν δέχομαι τίποτε τό όποιον να μη μπορώ να έπαυροθώσω. Γι' αυτό και δέν έχω πολλά σχέσιος με κορίττα.

Άλλά δέν πρόκειται περί έμου, διότι σου έχω γράψει ήδη ότι έγώ δέν μπορώ—και δέν θέλω—ν' άγαπήσω πλέον δυνατά. Τό θεωρώ ίεροσύναιον, τυμβωρύναιον.

Έχω τήν ίδέαν ότι ένας μεγάλος έρως εινη άσφαρτίτος διά τόν άθροισμον δύο εινη ήδη ύπερβολή τρεις και έπέκεινα εινε ψεύδος. Πίστευσε με, φίλη: ο άνθρωπος ό όποιος εινη διαρκώς έρωτευμένος, εινε περισσότερο άναίσθητος άπό εκείνον που δέν ήγορησε κα θόλο.

Άλλ' άπόφ' έφρασαν εις τό σημειον αυτό ή συζητήσιος μας, έπίτρησέ μου ν' άναστρέψω τήν έρώτησιν σου και ν' ερωτήσω: Τι αί σημεριναι γυναίκες έχουν να προσφέρουν εις τούς νέους που τούς άγαπούν;

Τήν έρώτησιν αυτήν μου ύπέβαλεν ένας φίλος μου εκ των «σημερινών», τών όποιον έκατηγοροούσα, όπως σέ, ως ύλιστην και άναίσθητον.

—Τι μου προσφέρουν αί γυναίκες που μ' άγαπούν; μου έλεγον ο φίλος μου. Τι περισσότερον ηλαδί άκ' ότι τούς προσφέρει έγώ που σινεβη να μη μπορώ να της άγαπήσω, εινη άκριβός: τό βασανιστήριον μας, ή δυστυχία μας. Τό ύπερ τό μέτρον εινη ή άπόλαυσιος μας, ή εύτυχία. Όταν τρώη κανείς, όταν πίνη, όταν φιλή, όταν γέλι, όταν κλαίη, όταν άγαπή ή όταν μισή ό έρωτ' ο δέ είναι, τότε μόνον μπορεί πλήρως ν' άπολαύση τό φαί, τό πιστό, τό φιλό, τό γέλιο, τό κλάμμα, τήν άγάπην ή τό μίσος. Όταν όλα αυτά τά κάνη έν μέτρον, τόν κουράζω, τόν άηδιάζω, άντι να τού παρέχουν άπόλαυσιν. Έπί τού ζητήματος αυτού, τό όποιον οχετίζεται και με τήν θρησκείαν, θά σε παρακαλέσω να μού τό θυμίσης άλλοτε, για να σου μιλήσω έκτενέστερα χωρίς να φοβόμαι μήπως νομισθώ detraheré. Έπί τού παρόντος σου γράφο ότι μου φαίνεται άδύνατον πός μόνον κανείς να πη ότι έζησε τήν ζωή του, αν ένα μεγάλο, ταρχώδες, συγκλονιστικόν γεγονός, δέν τήν γεμίξη με τās άναμνήσεις του.

Τό μόνον, τό μηδέν ή άνακαρέσιον, ή πλήξης, εινη που με κάνουν να παγώνω ή παραφορά, ή παραφροσύνη, δέν με τρομάζουν. Σου έγοραφα κάποτε ότι προτιμώ να έχω στην καρδιά μου ένα νεκρόν παρά τίποτε—τὴν άνάμνησιν δηλαδή ενός μεγάλου έρωτος παρά τήν άγυροξίαν έρωτος. Έπιμένω έπ' αυτού.

Και φρονώ ότι διά κάθε άνδρα πρόπει να εινη ή Παράκλητος και ή Ελπιόγημη ή γυναικα που θά τόν κάμη ν' άγαπήση και πρόπει τήν γυναικα αυτήν να τήν προσκυνά, διότι θά τού γνωρίση τόν άληθινόν ορισόν της ζωής, τήν μεγάλην άγάπην, ή όποια μόνον εινη ίκανή να μās έξαγγίη διά τήν άψοσταν αυτήν άνοσιάν που λέγεται Ζωή.

Αυτής δέ της μεγάλης άγάπης είμαι κι' έγώ Νοσταλγός

Μία δολόκληρη καρδιά... Ένώ αυτή θά μού προσφέρη ένα μισό, ένα τρίτον, ένα μέρος του συνόλου των αισθημάτων που μπορεί ν' άναβλήση καθ' δολόκληρον τήν ζωήν της από μία καρδιά, διότι άλλοι κι' έμου και άλλοι μετ' έμε θά έχουν άντίησει τό μεριδίον των.

Φταίω έγώ, πές μου; Το κρυφό μου μαράζι εινη ότι δέν κατώρθωσα άκόμη ν' άγαπήσω. Και άντι, όπως άλλοι, να ύπερηφανεύομαι, περιφροσιν τό έναντό μου γι' αυτό. Άλλά έχωσι τήν ιδέαν ότι βρίσκειται σήμερα γυναικα άπολυτως άγνή και άπολυτως ίκανή να έμπνεύση τόν μεγάλον έρωτα που ζητώ; Αύτα μου έλεγε ο φίλος μου. Και σου θά επαναλαμβάνω διά να σ' ερωτήσω: βρίσκειται ότι έχει πολύ άνοιον; Με συμπόθειαν Νοσταλγός

17

Φίλε μου Ο φίλος σου, του όποιον μού παρέθεσες τās γνώφας, έχει κατ' άραστον τό άδικον ότι ζητά άδύνατα πράγματα. Στήν έποχή μας τέτοιαι παράφοροι έρωτες δέν ύφίστανται. Θεωρούνται γενομένη.

Άλλα για πές μου, σε παρακαλώ, εινη άνάγκη για ν' άγαπήση κανείς, ν' άγοπήση μόνον έτσι, παράφορα και άγρια; Και δέν εινε προτιμωτέρο ή ήρεμος και γαλήνια έκείνη άγάπη, ή όποια ένώνει δύο καρδιές διά βίου και τή κάνει ευτυχισμένες, και της όποιος τόσα παραδείγματα έχομεν μεταξύ τώσων άνδρωγύνων; Η φίλη σου Καλυψώ

18

Φίλη μου Δέν παραγνώριζω τήν άξίαν και τήν σταθερότητα της άγάπης, της ήρήμου και γαλήνια, περί της όποιας μού όμιλείς εις τήν τελευταίαν σου έπιστολήν. Και προσθέτω ότι, προκειμένου περι γυμου, μόνον μία τέτοιου είδους άγάπη μπορεί να κατιστήση ένα άνδρόγυνον ευτυχισμένο...

Άλλα, τί να σου πώ; έμένα άτομικώς, μ' ένθουσιάζει ή άλλη άγάπη, ή δυνατή και παράφορος. Άν και είμαι έπισκοπικός, άνθρωπος ψυχράς εύθυμοσίας και άτομιστής, ένδομύχως έχω τήν ιδέαν ότι δέν άξίζει να ζή κανείς, αν ως σκοπόν τής ζωής του δέν έχει μίαν παραφοράν, ένα παθος, μίαν τρέλλαν, ένα βίτσιο, αν θάληξ. Η μουσχοζουική αντίληψις περί ζωής, της ίσοροπισμένης εργασίας και γαλήνης, με τρομάζει οχεδόν. Τον «πάν μέτρον άριστον» μού παρήθε τήν έντύπωση της μεγαλύτερας ήλιθωτητος που ήμπορούσε να λεχθί ποτέ από άνθρώπινα χείλη. Τό «πάν μέτρον» εινη άκριβός: τό βασανιστήριον μας, ή δυστυχία μας. Τό ύπερ τό μέτρον εινη ή άπόλαυσιος μας, ή εύτυχία. Όταν τρώη κανείς, όταν πίνη, όταν φιλή, όταν γέλι, όταν κλαίη, όταν άγαπή ή όταν μισή ό έρωτ' ο δέ είναι, τότε μόνον μπορεί πλήρως ν' άπολαύση τό φαί, τό πιστό, τό φιλό, τό γέλιο, τό κλάμμα, τήν άγάπην ή τό μίσος. Όταν όλα αυτά τά κάνη έν μέτρον, τόν κουράζω, τόν άηδιάζω, άντι να τού παρέχουν άπόλαυσιν. Έπί τού ζητήματος αυτού, τό όποιον οχετίζεται και με τήν θρησκείαν, θά σε παρακαλέσω να μού τό θυμίσης άλλοτε, για να σου μιλήσω έκτενέστερα χωρίς να φοβόμαι μήπως νομισθώ detraheré. Έπί τού παρόντος σου γράφο ότι μου φαίνεται άδύνατον πός μόνον κανείς να πη ότι έζησε τήν ζωή του, αν ένα μεγάλο, ταρχώδες, συγκλονιστικόν γεγονός, δέν τήν γεμίξη με τās άναμνήσεις του.

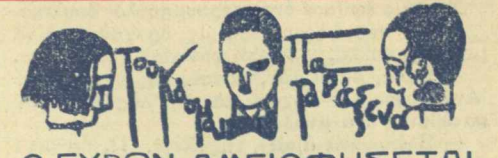
Τό μόνον, τό μηδέν ή άνακαρέσιον, ή πλήξης, εινη που με κάνουν να παγώνω ή παραφορά, ή παραφροσύνη, δέν με τρομάζουν. Σου έγοραφα κάποτε ότι προτιμώ να έχω στην καρδιά μου ένα νεκρόν παρά τίποτε—τὴν άνάμνησιν δηλαδή ενός μεγάλου έρωτος παρά τήν άγυροξίαν έρωτος. Έπιμένω έπ' αυτού.

Και φρονώ ότι διά κάθε άνδρα πρόπει να εινη ή Παράκλητος και ή Ελπιόγημη ή γυναικα που θά τόν κάμη ν' άγαπήση και πρόπει τήν γυναικα αυτήν να τήν προσκυνά, διότι θά τού γνωρίση τόν άληθινόν ορισόν της ζωής, τήν μεγάλην άγάπην, ή όποια μόνον εινη ίκανή να μās έξαγγίη διά τήν άψοσταν αυτήν άνοσιάν που λέγεται Ζωή.

Αυτής δέ της μεγάλης άγάπης είμαι κι' έγώ Νοσταλγός

Η ΥΠΕΡΤΑΘΗ ΘΥΣΙΑ

Εις τό φύλλον της έρχομένης εβδομάδος

Ο ΕΥΡΩΝ ΔΜΕΙΟΦΗΣΕΤΑΙ

Στον δυστυχισμένον Άνάργυρον Άψιλήδη δέν έμενε πιά καμμά άλλη έλπιος κορά να έπικλεσθή τήν προσοσιάν των άγίων, των όποιων έφερε τό όνομα' είχε χάσει τό πέν, ήτοι τήν θέσιν του, από τήν όποιαν έφροτοζώσας και τόν πλούσιον θείο του, ο όποιος όμως δέν τόν άφηκε κληρονομόν του. Μόνον οί έν λόγφ άγιοι και θαματουργοί Άνάγυροι μπορούσαν να τόν βοηθήσουν να βρη κάτι δέν έξυλαίετο πός τούτο παρά όλίγη καλή δέ ήλιος του.

Και φαίνεται ότι τόν έβοήθησαν, αν βοήθεια έξ ύψους μπορεί να όνομασθή ή αλφιγνία έμπνευσίς του να διατρέξη τήν στήλη των έφημεριδων, όκου μεταξυ των άλλων άγγελίων δημοσιεύονται άνακ' ειδοποιήσεις περί άπολείς τιμαλφών άτυχημένων, σκυλλίων, ποροτοφολίων κλπ. Η στεροδύσος φράσις με τή όποιαν καταλήγουν όλοι οι άγγελίες του είδους αυτού: «ο εύρων άμειψθήσεται γενναίως», τόν επαργαλίεσ πολύ.

Έπήγω λοιπόν στο κωπεείο, παρήγγειλε ένα γερό και όλες της έφημερίδες, κι' έόργηχες με τά μούτρα στο διάβασμα. Στή μία είδε: «Απολήσει περιδέραιον άδαμάντινον. Ο εύρων παρακαλείται να τό φέρη εις... και άμειψθήσεται διά 1000 δρ.» —Μόρε να τώβρωσκα! άνεφώνησε ο Άψιλήδης.

Σέ άλλες έφημερίδες διάβασε για διάφορα άλλα άπολεσθέντα και άφου κριτίσας έπιμελώς σημείωσι για όλα, βγήκε στους δρόμους κι' άρχισε να ψάχνη.

Άλλ' εις μάτην. Δέν έβλεπε καρά μόνον σκύνη, λεμονόφλυδες και καλήγορα. Τά πολύτιμα άπολεσθέντα τά είχαν βρη άλλοι. Έκαθε μάστιχα και μία πολύ δυσάρεστη γκάφα: ειχε διαβόσει στην «Πολιτεία» ότι έγάθη ένα φορτίο τεργιέ, και σόμπτωσις, δ' ένα έρημικό δρόμο άκ' τόν όποιον πρηνόσες, να τή ένα σκυλλί που έμοιαζε πολύ με τό ίδιότερα γνωρίσματα του άπολεσθέντος, όπως περιεγράφοντο στην άγγελία. Ο Άψιλήδης κινέσε γύρω του. Κανείς. Έβρα. Οπαίονες της 75 δρ. που έδωσαν οί έμεινον που θάβρισκε το σκυλλί. Τό πηρος λοιπόν στα χέρια μ' έτοιμαζόταν να τό πήη στη διεύθυνσι που ειχε διαβάσει, όταν άκουσε μία γυναικα να φωνάζη πίσω του:

—Πιάστε τον τόν κλέφτη!.. Πιάστε τον! μου άρπάξε τή Λουλουκία!.. Τί ειχε συμβή; Τό σκυλλί άνήχη σε μία γεροντοκορη, ή όποια τό ειχε άφήσει να βρη στο δρόμο για να λιαστή. Και, βλέποντας τόν Άψιλήδη να τό παρήν, έβραλε τής φωνές ότι της κώκλεβε.

Ο δύστονος Άνάργυρος άφησε κατὰ γής τό σκυλλί μ' όκου γρηγρή φύγη. Άφου έτρεξε άρκετά, έκαστος, για να ξεκουροσθή, οί ένα κάγκο στης κλατείας του Κάνιγγος. Όταν σηκόθηκε, ειδη στα πόδια του ένα δέμα μικρό, δεινόμω τώβαλε στην στήνη κι' έτρεξε στο σπύτι του για να τ' άνοίξη, πλήρης ελπίδων. Τί άπογοήτεισι! Τό δέμα περιείχε 200 έντυκα προγράμματα οεκλαμάροντα τήν υπερφυσικήν δύναμιν της Κας Εθανθίας Δεπέμου, ή όποια, άντι 2 μόνον δραχμών, έπροφήτευσε τό μέλλον με τά χαρτιά.

Ο Άνάργυρος έκαιμε μία κίνηση για να πετάξη να προγράμματα στη φωτιά. Άλλά φωτιά δέν ύπηρχε σπύτι του, έλλείψει εύλων. Τότε, άφου έσκόφηθη μία στιγμή, έκαστος κι' έγραψε στα προγράμματα τήν διεύθυνσιν του άντι της διευθύνσεως της Κας Εθανθίας. Έπετα σήκωσε τό γυμνά τό σακκάκι, γιατί δέν ύπηρχε καλτό, έχοσε τόν κομπο του ως τά μάτια και βγήκε στης σπουκιές, όκου μοίρασε τά προγράμματα σε δουλικά και μοδιετούδες.

Υστερα γύρισε στο σπύτι, έβρίσε τό μουστάκι, έτόλιξε μ' ένα φακόλι τό κεφάλι, έφόρεσε κάτι καλή φουστάνια που δαλεισθήσε άκ' τή σπιτικονομία του κι' έτσι μετμηψίεσθη σε γορά μάγισσα, που έκάπνιζε άρειμανίως.

Δέν έπεριέμενε δέ πολύ για νάρθουν οι καλάτες. Σπύτην κατέφρασε μία άνδρωτίσσια ντυνά ή όποια ήθελε να μάθη έν δά λάβη σύντομα γράμμα από τό Μάτωπο. Ο Άνάργυρος έκανε πός όργησε τά χαρτιά και τήν έβραβόσε ότι, όχι μόνον θά λάβη γράμμα, άλλα και θά τή γογγόρα τό φανάρι της. Η άνδρωτίσσια άφησε της 2 δρ. κι' έφυγε εύχαριστημένη.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΡΕΧΑΤΕ ΝΑ ΙΔΗΤΕ

Περδίκω μ' πλ' μ'
 Πρώτα πρώτα θά σ'
 άπαντήσω σ' ίκειά π' μου-
 γραφες πώς τάχα δέν άν-
 τρέπουμαι νά ρίχνουμαι
 σι μίνια γυναίκα άπουσείνι
 κμάρα μ'. Κι γιατί, μι
 του σμπάθειου, νά μην τς
 ριχτού; Σάμπους εινε ά-
 δεσφή μ' ή μάγνα μ';
 Κμάρα εινι, τρέχα γύ-
 ρεβε. Δέν του ξέρς, ούρή
 γκιόσσα, πώς του σήμεραν ήμέρα συγγενήδες
 εινε μοναχά οι άπ' εύτειας άνιόντες και κα-
 τιόντες, όπους του λίσει κι του νοικιουστά-
 σιου, κι' ούλ' οι άλλ' λουγιάζονται γιά ξέν!
 Κι' άν καλουξετάξης του πρᾶμμα μες σην με-
 νονια ούλ' είμαστε συναμετάξυ μας κμάρ'
 ξάδερφ' κι σμπεθεράκι. Του λοιπόν άμα δέν
 πουλιτευτή ού μὲν μι τ' κμάρα τ', ού δέν μι
 σμπεθερά τ' κι' οι παρακάτ' μι ξαδέρφη τ',
 πώς θά κάν' προκουπή.

Κι' εἴξ' άλλ' σάμπους κι' εμεις λίγου πουλύ
 δέν ήμαστε συγγενήδες; Η μάγνα μ' κι' ή
 μάγνα σ' στούν ιδιουν ήλιου δέν άπλουαν τά
 σκιά; Κι' όμους άραβουνιαστικαμαν κι' άν
 θέλ' ού Θεός θά πατρευτούμε π' νά μη σώσμε,
 Παναίτσα μ'! Του λπόν βγάλ' του σκασμό κι
 λούφαξε. Μην ξεφτρώς εκεί π' δέ σέ σπαίρνε,
 γιατί δέν ξέρς άπου τέτοια σκουδαία ζητή-
 ματα ξε πουλιτικῆς οίκονομίας κι μή μου
 τούς κύκλους τάρτανε δεσπνίς τρισκατάρατε!
 "Ας άφήνμε όμους τώρα τν κμάρα κι' άς
 ερθμε σην κμκαροπούλα, άπ' τόχει βάλ' πικρό
 μαράζ' μέσα τς ή κρούνα κι δά λίσει νά μ'
 άλησμουνηκει.

Ίδω κι λίγες μέρες τ' σύντχα στου δρόμου
 κι φόντες μ' είδε τν έπασαν τά κλάματα κι
 τν λπήθε ή καρδεύλα μ' τν άραχλη. Πήγα
 σμά τς κι τήραξα όσου δύνουμαν νά τν παρηγου-
 ρόσου, γιατί ήταν σι κακό χάλ'.

—Άλήθεια εινε αυτίνα π' μουσειπαι, ούρε
 καλό μ'; Τ' ήταν αυτίνου του χνέρ' κόπαθες;
 —Αχ, άπ' τό θεό νάν τάρβος αυτίνα που
 τραβίου γιά σένα! μ' λίσει αυτίν'.

—Κι τι φταίω γά, ούρε ψουύλα μ'; Σάμ-
 πους σ' έπικακα άπ' του λιαμό γά νά μ' άγα-
 πήης;

—Αχ, άκαρδε, πώς φαίνεσαι πώς δέν κατά-
 λαβες κουτάς άπου ερουτα κι δέν ξέρς πώς ερ-
 χεται!

—Πώς ερχεται;
 —Νά, έτς' με τν πρώτ', δίχους νάν του
 θέλ' ού άνθραπους!

—Όστι κατακούτελα σά νά λίμε; Μκάμ
 κι κάτ'. Μ' καλά κι δέ σκίφκες πώς δέν είμι
 γιά τέτοιες δλειές γά, ούρή μουτούλα μ',
 μούτρινους άνθραπους μαθές κι' χόρια πού-
 ειμαι άραβουνιασμένους;

—Αχ σκυλλί, είσαι κι' άραβουνιασμένους!
 "Εβγαλε νά φωνή κι' έπεςε μπαίλντισμέν'
 σην άγκαλιά μ'.

—Βάτ' βάτ' κακό π' μουρθε! είπα κι δέν
 ήξερα τι νάν τν κάνουν έτς' καθώς κούτουνταν
 άναλοθητ' στα χέρια μ'.

Κάποιτες γλιέπου μίνια σπετσαρία ίκει πα-
 ρακατούλια, τν άδράξου κι τν πούου τρέχουν-
 τας στου φαρμακουριφτ' άπ' τς έδοικι άθέρα
 κι' έτς' τν συνέφρες στα σύγκαλά τς. Κι νά
 βλουγάου του Θεό πές μ' άπ' δέ μās πήσε
 γκάβου κνάγας χουρουφύλακας, άλλοιώς γύρεβε
 τι νά θάβαινε μι νού τ' κι' άπε καλά ξεμπερ-
 δέματα! Θά μ' έπαιρνε μέσα κι τν άλλη μέρα
 θά διάβαζες σης ίσημυρίδες:

«Του χτεσιών Ιουστινόν δράμα.
 Ού κ. Κουρνόγαλος παραπλανών μίαν
 κουρασίδα».

Κι' βάλτ' ρήγαν' μ' άλλα λόγια. Θά γέλαγε
 κι του γουρνάκι μιτ' ήμέναν.

—Άμα βήκαμαν άπ' του φαρμακειου τς είπα:
 —Ούρή, έλα στα λουικά σ', ούρή τσουόκρα
 μ'. Τι του διάταγαν νά μι κνάς ήμένας;

—Αχ, νά σέ γλιέπου κι' αυτό μ' φτάν!
 —Νά με γλίεπς! Ούτ' ούτ'... άμ' τί, σάν τά
 κιδαρέλια θάν του φκιάσμε τώρα, κύττα με
 νά σέ κνιτώ νά κινάμε τούν κινό μαθές;

"Ασι στου καλό σ' ούρε κουπέλλα κι δέν είμαι
 γά γιά τέτοιες δλειές. Ίου κρέπ' νάβρες έναν
 μικρόν σάν κι σένα, νάν τούν άγαπήης, νά σ'
 άγαπήσ' κι στου τέλους άν τά συνφονήοιτε
 νάν τούν πάρς κι νά σι πάρ' κι νά παρθητά

χερουπόδαρα, Τι του διαούλου, χάθηκαν τόσα
 παλκάργια άπ' τν Άθήνα κι βρέθηκε νά σ'
 γυαλίσου γά στου μάτ;

Μ' δέ βαρείσαι! "Όσα κι' άν τς είπα, άπ'
 τώνα φτι τς έμπαιναν κι' άπ' τ' άλλου τς
 έβγαίναν. Κι' είδα κι' έπαθα όσου π' νάν τ' έι-
 φουρτουθού ίκειν' τ' μέρα. Αυτίν' όμους ή
 τσιλβήθηρα έμαθι κι' ερχεται κι μι κατεράει
 όξου άπ' του σπύτι μ' κι' όντες βγαίνου άρ-
 χινάει τά κλάματα.

Καλός κμελός κι' αυτίνους μά τν άλήθεια!
 Κι ναι μὲν καθώς σουείπα τά σαίνμε αυτί-
 να τ' άειδύλλια, τι νά σ' που' όμους;—άν-
 θραπους είμι κι γά, δέν είμ' άπου ξύλου κι
 καμιά βουλά άν παρανάψες τά γάματα, θά
 βτήξου μες στα ούλα κι' άπε τρέχατε νά ιδήτε
 πώς στής πουταμιάς του άμμου κάνουν τά
 βατράχια γάμου, κι πώς παντρουλουγίεται ού
 Μήτρος.

—Άλλοιά άπου σέγαν πές, ούρή μανούλα μ'
 Ταύτα κι μένου
 γειδ' σ' κι' άντίου μ'
 Μήτρος Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΜΙΛΙΑΙ ΗΠΙΚΑΡΡΟΙ)

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ *

Ίδου έμέ,
 κύριοι εύγενοι
 κού κυρίαί έρατειναι
 ούκ μην άλλα
 και καλλιπάριοι
 δεσποινάι,
 ένθάδε κείμενος,
 και καθήμενος,
 τό όποιον
 έν τῷ παρόν βιβλίον,
 λεμβων τήν τιμήν
 συστηθέναι ύμίν
 τοκεινοειδέστατα
 και μελιχρός,
 τουπίκην ό κλεινός
 "Αγκαθάγγελος τής Σφαιρός,
 τό όποιον

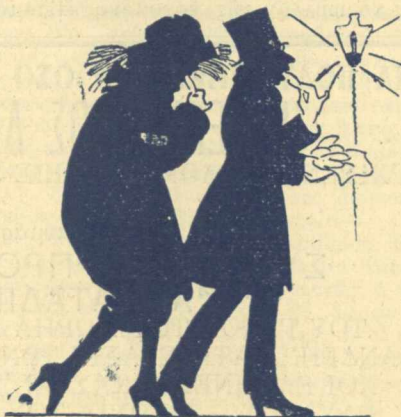
γλωσσαμύνθωρ και όπαδός τών πατριών.
 Μάλλω δέ διαλέξει ύμίν
 όλο μεθ' ύπερσυνόδελικου και άπαρεμφάτων
 επί τών του κόσμου τούτου
 τρυπών και έμβαλωμάτων.
 Τάπτας γούτ' τας άς έμβλέπετε
 επικάρρους όμιλίας
 διέπραχσον και έδημοσίεσον επί τριστίας
 έν τῷ ως άνωτέρωθεν περιοδικῷ
 ύποκεινών τούς άναγνωσθένους γάλωτι σφοδρῶ
 και γάρ επικαρίτως και καλλιεπώς
 πραχματευόμενος τά θέματα
 τής εκάστης εβδομαδός.
 "Υμεις δέ χαιρόνδες λταν,
 μένω κἀγώ ύπόχρεως διά τήν γνωριμίαν,
 τό όποιον
 εύχόμενος τά βέλτισθα και εις έτερα με ύγιαν.

* Ο Ευγγραφεύς

Και διά τό άντιγραπτόν: "Ο "Αγκαθάγγελος

* * * "Ανοδημοσιεύομεν έδώ τόν πρόλογον
 που προέταξε ό πάτερ "Αγκαθάγγελος του βι-
 βλίου του, τό όποιον έτοιμασθέν ήδη άπο-
 στέλλεται άμέσως εις τούς έμβάζοντας μίαν
 δραχμήν.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

—Ντιντή, ή μαμά μου ζητάει λεπτά.
 —Με ποιδ δικαίωμα.
 —Τό δικαίωμα τοῦ... συγγραφέως.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΟΞΩ ΦΤΩΧΕΙΑ

"Ε μπρέ, και θά χαλάση πάλε πίσω ό ούρά-
 νιος γλόμπος τήν αύριο, με Μανιώ ευτρόπελη
 κι' εικονομάχα, λέω!

Μπουτάκι, γιά νά ξέρης,
 άδρεφούδα μου, καλή παρέα,
 όρχήστρα γκαγκαρσιδής,
 "Αη Σώσσης, ρεσίνα επί-
 σσημη και τά εύκόλως έγ-
 νοούμενα...

Και πώς αυτό; θά μ' ά-
 ρωτήξης. "Ε, τί πώς; Θέ-
 λει και δικαιολογητικά έγ-
 γραφα γιά νά γλεντήση
 κανέναν;

"Ετσι τυχαίως ήρθε τό
 πρᾶμμα. "Απάντησα τόν
 "Αρίστο χτες στήν κιάτσα.

—Τί χαμπάρια, ρε μυ-
 στήρης; μού κάνει.

—Φίνα και ώραία, του
 λέω, "Εσύ;

—Κι' εγώ καλά άς τά
 λέμε. Στενωχοργίμαι μο-
 νάχα που δέ βλεπόμαστε ταχτικώτερα, γιά νά
 θυμούμαστε τά καλήά μας κάποτες κάποτες.
 Θυμάσαι ρε, τί κάναμε τόν καιρό πούμαστε
 μικρότεροι;

—"Αν τά θυμάσαι, λέει!... Μά καλά, που
 έπαιρνες ψωμί άπό τότες;

—Στή στενή... χρόνια στή στενή.

—Γειά σου σύντροφε. Αυτό μ' άρέξει. Και
 γιατί με τό μακρόν; Εήλωσες καμιά κοιλιά;

—Και βάλε. Είχα ξεγράψει έναν ούτιδανό
 άπ' τά μητροά των ζωντανών.

—Όστε, Παλαμής τό πρᾶμμα. "Αμάν μεγα-
 λεία!... Και πώς τά μαλοπέργαγες;

—"Α, νά σου πώ, άρεφός. τήν καρδιά μου
 τήν ξέρεις, πικρα δέν βάνει μέσα της. Βρήκα
 και καλή συντροφιά μέσα και δέ μ' άποφά-
 νηκε πολύ. Με τό μακαρμπεύτι, με τά γιαρεδά-
 κια, με τήν τσίκα... τά ξέρεις ντί!

—"Ομοιοπαθές δέν ήμαστε; Τι νάν τά λέμε;

—Τό μόνο που μου κακοφαινότανε ήτανε
 που θυμούμαν τά πανηγυράκια μας... Τώρα
 πώνε κιά αυτά!

—Γιατί πάνε; Μās πήραν τά χρόνια δηλαδής
 ή δηλώσαμε γιά όπικδοί τής "Εθνικιάς "Αφύ-
 πνισις;

—Όστε ξεγιέσαι άκόμα σούπα μούπες;

—"Αμή; "Αλλάξει ποτέ; ό λύκος τό μαλλί
 του;

—Νά μου ζήσης, χρυσόστομε! Τό λοιπόν
 μπορούμε νά βάλουμε καμιά τζουβεκάδα γιά
 νάρθη ή όρεξί;

—"Ακου λέει! Γιατί όχι;

—Τή βάλαμε;

—"Η θάν τή βάνουμε ή θά πεθάνουμε. Τήν
 Κυργιακή εις' έν τάξει;

—Και παρατάξει.

—Τόκα τό λοιπόν γιά τήν Κυργιακή κι' εγώ
 τ' αναλαβαίνω ούλα. Νά βαρήσω προσκλητή-
 ριο και σέ κάτι δικούς μου μακαντάσηδες;

—"Ακου κουβάντα που μου κάνει, ό φροειν
 όφης! Μά εινε νά ρωτάς γιά τέτοιες δουλειές;
 "Από μέρος μου έχεις όλο τό έλεύτερο και τό
 πλερεξούσιο νά τά μαγονίσης όπως θέλεις.
 "Εμπιστοσύνη έν λευκῷ....

...Και αύριο θάν τά διατραγουδήσουμε όπως
 πρέπει.

Τί νά κνάης μώρ' άδρεφάρα μου. Σ' αυτή
 τήν περίσταση, άν δέν τό ρίξης και λιγάκι όξω,
 πρέπει νά πάρς κι' ένα κουμπούρι και νά πής
 άντίο ύπαρξι. Γιατί, τί νά πρωτοσκεπτήης, σέ
 περικαλώ, και νά μην κανοκαρδίσης; Τό ψω-
 μι που ακριβαίνει ή τής γυναίκα που φτηναί-
 νουν; Τό Κεμάλη που γυρεύει νά μās κατα-
 πιή μονομπουκιά ή που ερχεται χειμώνας και
 πατατούκα δέν έχουμε;

"Όπως έχουν ερθει ζόρικα τά πρᾶμματα, άν
 κιάτσης νά τά ξετάξης ούλα με τό νί και με τό
 σίμα, καλημέρα γι' αύριο!...

Γλέντα τό λοιπόν και σ' κι' όξω φτώχεια.
 "Ας τά κλαίνε όσοι τάχουνε...

Τά κουβεντιάζω δημοφα; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΕΞΕΔΩΘΗ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Είς τό φύλλον τής ερχομένης εβδομαδός